

THE MAN WHO SAW ME

Ferdinando Frega

GILLETTE: BENİ GÖREN ADAM

Hiçbir zaman bir akıl hocam olacak kadar şanslı olmadım.

Hayatımın ilk yirmi yedi yılında neredeyse yalnızca kadınlarla karşılaştım. Her mizaçtan, her duyarlılıktan, her entelektüel ve insani boydan kadınlar. Belki de hayat bana basit bir gerçeği hatırlatmak istedi yalnızca: ben de bir kadının oğluydum. Hem de ne oğul.

Sonra 1992 geldi.

Eğitim sektöründe faaliyet gösteren, Cosenzalı bir girişimcinin etrafında kurulan ve bu girişimciyi bütün beklentilere rağmen sonradan İtalyan Parlamentosu üyesi yapacak olan bir siyasi kampanya, pek çok şeyin gidişatını değiştirdi. Siyasetin kendisi yüzünden değil, tanışma fırsatı bulduğum insanlar yüzünden. Olasılıkların kapısını açanlar onlardı.

Aidiyet üzerine kurulu bir dünyada bir acemiymdim. Kimse nereden geldiğimi anlayamıyordu.

Soru hep aynıydı.

“Neden kimse onu inisiye etmedi? Neden kimse onu kanatlarının altına almadı?”

Beni, henüz kimsenin üzerinde çalışmadığı ham bir taş olarak görüyorlardı.

Farklı yönlerden davetler, yaklaşımlar, teklifler geldi. Çoğu zaman kültürle, tarihle ya da gerçek bir içsel gelişimle pek ilgisi olmayan çevrelerden çıkıyorlardı. Boyun eğme, tahakküm ve iktidarın basit kullanımıyla ayakta duran dünyalardı.

Onları saygıyla, ama uzaktan izledim.

Girmek istemediğim odalar vardı.

Ve onlara girmedim.

Sonra bir gün bir telefon aldım.

Gerçek bir hayat ustası olan Gino Domanico'ydu.

Kendini öğretmeye adamayı seçmiş bir  niversite profesörüydü;  ğretilemeyen ve taklit edilemeyen o nadir iletişim zarafetine sahipti. Yalnızca birkaç dakikalık bir konuşmanın ardından, o zaman bana saçma gelen ve bugün hâlâ inandığım bir şeyi anladım:

B y memin önemli bir kısmını emanet edeceğim adamla az önce tanışmıştım.

Beni akşam yemeğine davet etti.

Bu asla bir kur yapma ya da resm  bir ders değildi. Gino'nun özel bir yeteneği vardı: ruhları ve akılları okuyabiliyordu. Benimki onun için muhtemelen açık bir kitaptı.

Rolünün ne olduğunu ya da hangi gelenekten geldiğini hiçbir zaman açıklamadı. Bana yalnızca hiç unutmadığım bir cümle bıraktı:

“Bir gün beni gerçekten gördüğünde, perdelerle ya da perdesiz, kim olduğumu ve nerede olduğumu bileceksin.”

Acemi olmama rağmen o sözlerin anlamını kavradım.

Bir tapınağın kapısını  alan, ışık isteyen bir adamdım. Maddi ışık değil, çünkü ikimiz de bir elektrik şirketinde  alışmıyorduk; insanın kendini daha net görmesini sağlayan türden bir ışık.

 lk karşılama jestini Gino yaptı.

Sonra Tonino geldi.

Kurumun içindeki en saygın isimlerden biriydi; beni yalnızca kısa bir süre gözlemledi, ardından daha önce defalarca duyduğum aynı soruyu sordu.

“Neden kimse onu daha önce görmedi? Bunca yıl neredeydi?”

Cevap basitti.

“Cosenza’da çalışıyor. Reggio Calabria’da doğdu. Dünyanın yarısını tanıyor. İnsanlar onu önemsiyor. Ve o bizden biri. Tek fark, Katolik vaftizinden sonra başka hiçbir inisiyasyon almamış olması.”

Bu cevap yetti.

Usulüne uygun biçimde ve uygun zamanda, Dul Kadının Oğulları’na ayrılmış yola başlamama izin verildi.

O andan itibaren Gino hiçbir zaman elimden tutmadı.

Buna gerek yoktu.

Bir bakışı ve birkaç kelimesi yeterdi. Onunla birlikte bir sessizlik, beş yüz sayfalık bir kitaptan daha fazla öğreti barındırabilirdi.

Sonra o gün geldi.

Onu orada, sıraların arasında buldum.

Sessiz. Neredeyse sert.

Mekân özel bir duruş gerektiriyordu; önce içte, sonra dışta.

Tefekkür Odası’nın dış alanı olan Kayıp Adımlar Salonu’ndaki kısa bir mola sırasında kendimizi yan yana dururken bulduk. Bana pek bir şey söylemeden yaklaştı. Yine de o anda ikimiz de aynı duyguyu hissettik.

Hiç solmamış bir duygu.

Otuz üç yıl sonra, hâlâ burada.

Belki de bazı karşılaşmalar geçmişe ait olmadığı için.

Onları her hatırladığımızda bizi yeniden inisiye etmeye devam ederler.

TFA

Ferdinando Frega

P.S.

Bu hikâyeyi yazdıktan sonra, mozağin sahici bir parçasının eksik olduğunu hissettim. Gece birkaç saatlik bir düşünme, bunun ne olduğunu anlamama yetti.

O yaz Gino deniz kenarındaki villasında kalıyordu. Beni birkaç kez ziyaretine davet etmişti ve bir akşam sonunda kapısını çalma fırsatını buldum.

Beni hiç unutmadığım bir sevgiyle karşıladı ve hayatının kadını Teresa ile o vesileyle tanıştım.

Genç, zarif ve doğal olarak alımlıydı. Başkalarını etkilemeye çalışan insanlar kategorisine ait değildi. Birkaç dakika, karşısındaki kişiyi anlama konusunda nadir bir yetenekle birleşen canlı bir zekâyı fark etmeye yetti.

Bankacılıkta çalışıyor ve sorumluluk gerektiren bir görevde bulunuyordu. Sonraki yıllarda, onu iyi tanıyan arkadaşlarımdan ve meslektaşlarımdan dikkat çekici derecede benzer yorumlar duydum: Teresa'nın sıra dışı bir sezgisi ve insanların güvenilirliğini neredeyse anında değerlendirme konusunda olağanüstü bir yeteneği vardı.

Aramızda doğal bir yakınlık gelişti.

İkimizin de aynı kişiyi derinden önemseydiğini anlamak kolaydı. Doğal olarak farklı biçimlerde, ama aynı temel sevgiyle.

Kollayacağım bir gönül kız kardeşi bulmuştum. Bu tür şeyleri asla sözle ifade etmedi, ama sık sık onun da benzer bir şeyi fark ettiği hissine kapıldım.

Ancak o karşılaşma daha da önemli bir etki yarattı.

Zamanın hiçbir zaman çürütmediği bir inancı doğruladı: iyi bir akıl hocası kendini neredeyse her zaman yanında yürüyen kadının gözleriyle belli eder. O kadın annenin yerini almaz, onunla karıştırılmaz da. Adamın insani portresini tamamlar.

Ve benim akıl hocam o adamlardan biriydi.

*Saygılarımla,
Ferdinando Frega*